

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 16. listopadu 2018 o stížnosti

odsouzeného: **Martin M** [REDACTED], narozený [REDACTED]

proti usnesení Okresního soudu v Liberci ze dne 18. října 2018 č.j. 6 PP 112/2018-14,

takto:

Podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. se stížnost **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením rozhodl Okresní soud v Liberci tak, že podle § 88 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku se zamítá žádost odsouzeného Martina M [REDACTED] o podmíněné propuštění z výkonu trestů odnětí svobody :
 1. v trvání 6 (šesti) měsíců uloženého rozsudkem Okresního soudu v Jablonci nad Nisou z 11. 4. 207, č.j. 14 T 43/2017-76
 2. v trvání 4 (čtyř) měsíců uloženého rozsudkem Okresního soudu v Jablonci nad Nisou z 14. 3. 2018, č.j. 14 T 41/2018-94
 3. v trvání 221 (dvěstě dvacet jedna) dnů uloženého rozsudkem Okresního soudu v Jablonci nad Nisou z 8. 7. 2013, č.j. 2 T 52/2013-51, ve spojení s usnesením Okresního soudu v Jablonci nad Nisou z 16. 2. 2015, č.j. 2 T 52/2013-59, z jehož výkonu byl podmíněně propuštěn usnesením Okresního soudu v Liberci z 16. 2. 2016, č.j. 6 Pp 8/2016-14, a zbytek trestu mu byl nařízen usnesením Okresního soudu v Liberci z 14. 11. 2017, č.j. 6 Pp 8/2016-72
 4. v trvání 7 (sedmi) měsíců uloženého rozsudkem Okresního soudu v Jablonci nad Nisou z 10. 8. 2015, č.j. 2 T 69/2015-45, z jehož výkonu byl podmíněně propuštěn usnesením Okresního soudu v Liberci z 16. 2. 2016, č.j. 6 Pp 8/2016-14, a zbytek trestu mu byl nařízen usnesením Okresního soudu v Liberci z 14. 11. 2017, č.j. 6 Pp 8/2016-72.
2. Proti tomuto usnesení podal odsouzený ihned po jeho vyhlášení stížnost. Podanou stížnost následně písemně odůvodnil. V podané stížnosti namítá, že je mu neustále připomínána jeho trestní minulost, což ze zákona nemá být a mají být hodnoceny jen předpoklady dané výkonem trestu, které, jak i okresní soud připustil, splňuje. Proto neshledává žádné pochybnosti o podmíněném propuštění. Dále upozorňuje na svoji snahu hradit dlužné výživné, a dále chce přispívat i na výživu dětí, se kterými žije. A chtěl by vypomoci družce. Není ani pravdou, že by vydělané peníze utrácel za alkohol.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Andraši.

3. Z podnětu včas a řádně podané stížnosti krajský soud podle § 147 odst. 1 tr. ř. přezkoumal správnost všech výroků napadeného usnesení, jakož i řízení usnesení předcházející, a dospěl k závěru, že stížnost odsouzeného není důvodná.
4. Pokud jde o průběh řízení před Okresním soudem v Liberci, tak nebylo zjištěno žádných procesních závad či pochybení. Okresní soud postupoval procesně správně při zachování všech zákonných ustanovení a zároveň také provedl v průběhu veřejného zasedání řádně dokazování, když si v potřebném rozsahu opatřil všechny důkazy a podklady významné pro rozhodnutí, které rozvedl v odůvodnění svého usnesení. Vyslechnut byl nejen obžalovaný, ale též jeho vychovatel a provedeny byly i listinné důkazy včetně příslušných přílohových spisů.
5. Krajský soud následně neshledal pochybení ani ve věcném rozhodnutí okresního soudu, pokud žádost odsouzeného o podmíněné propuštění zamítl. Okresní soud v odůvodnění svého rozhodnutí odkázal na podmínky stanovené pro podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody upravené v ustanovení § 88 tr. zákoníku a následně dospěl k závěru, že u odsouzeného nebyly splněny všechny zákonem stanovené podmínky. Okresní soud konstatoval, že ze strany odsouzeného v zásadě splněna podmínka, že odsouzený během výkonu trestu prokázal snahu o nápravu. Odsouzený byl 4x kázeňsky odměněn, plní si program zacházení, a celkový přístup k výkonu trestu je pozitivní. Okresní soud ovšem neshledal splnění dalšího předpokladu vyžadovaného zákonem, kterým je to, že od odsouzeného lze očekávat vedení řádného života v budoucnu. V tomto ohledu okresní soud poukázal na to, že odsouzený vykazuje poměrně výrazné sklony k páčání trestné činnosti, jak dokládá počet jeho odsouzení, celkem již 10 odsouzení, z čehož lze dovodit, že odsouzený má sklony k páčání trestné činnosti. Dále v tomto ohledu i konstatoval, že v případě vykonávaných trestů ad 3,4 už byl podmíněně propuštěn, když propuštěním odsouzeného dvakrát z jednoho trestu by de facto byl negován institut podmíněného propuštění, který je chápán jako výjimka ze zásady, že trest má být vykonán. Skutečnost, že byl kromě trestného činu zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 2, 3 tr. zákoníku odsouzen i za trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku pak i dokládá, že finanční prostředky místo placení výživného používá na nákup alkoholu. Odsouzený je tak dle okresního soudu osobou zjevně nezodpovědnou, která nerespektuje platné zákony a naopak vykazuje dlouhodobé sklony k jejich porušování. Za takového stavu není splněn předpoklad pro podmíněné propuštění.
6. Krajský soud může uvést, že uvedené úvahy a učiněné závěry okresního soudu mají oporu v provedeném dokazování. Krajský soud především musí shodně uvést, že podmínky pro podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody jsou upraveny ustanovení § 88 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, když dle tohoto ustanovení soud může odsouzeného podmíněně propustit na svobodu, jestliže odsouzený po právní moci rozsudku, zejména ve výkonu trestu svým chováním a plněním svých povinností prokázal polepšení a může se od něj očekávat, že v budoucnu povede řádný život nebo soud přijme záruku za dovršení nápravy odsouzeného a odsouzený vykonal alespoň polovinu uloženého nebo podle rozhodnutí prezidenta České republiky zmírněného trestu odnětí svobody. Námitka odsouzeného, že má být hodnoceno pouze jeho chování a splnění předpokladu z hlediska výkonu trestu je tak v přímém rozporu s dikcí uvedeného zákonného ustanovení, který jasně deklaruje, kromě formální podmínky výkonu potřebné délky trestu, nutnost splnění dalších zákonných podmínek, když tyto musí být splněny kumulativně a nelze jednu z podmínek oddělit od jiné. Proto okresní soud postupoval správně, jestliže přezkoumával dodržení všech zákonných podmínek.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Andraši.

7. Okresní soud na základě provedených důkazů správně zjistil, že odsouzený již vykonal potřebnou délku trestu odnětí svobody a tak dána základní podmínka pro možné rozhodování o žádosti odsouzeného. Stejně tak je možné souhlasit se závěrem okresního soudu, že odsouzený v zásadě splňuje zákonnou podmínku spočívající v tom, že v průběhu výkonu trestu prokázal určitý potřebný stupeň polepšení. Okresní soud vyložil, na základě jakých skutečností nyní již má uvedenou podmínku za splněnou, když poukázal zejména na 4 kázeňské odměny získané odsouzeným, dále polepšení nasvědčuje i zařazení do I. přístupné skupiny vnitřní diferenciacie, které lze už považovat za stabilní, účast na brigádách i pracovní zařazení mimo věznici.

8. Jak ovšem krajský soud zdůraznil, z výše uvedené díkce ustanovení § 88 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku vyplývá i to, že je také třeba zkoumat, zda lze u odsouzeného očekávat, že v budoucnu povede řádný život. Splnění této zákonem vyžadované podmínky je obligatorní náležitost pro možnost rozhodnutí o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Je-li tedy okresnímu soudu vytýkáno, že u odsouzeného hodnotil splnění podmínky v podobě očekávání vedení řádného života v budoucnu, nelze mu uvedený postup označit za nesprávný, neboť tento je v plném souladu se zákonnou úpravou vymezující možnosti podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Okresní soud přitom důvodně poukázal na předchozí způsob života odsouzeného, který byl v minulosti opakovaně, již 10x, soudně trestán a dříve uložené tresty nevedly k jeho nápravě a k tomu, aby se dalšího závadového jednání zdržel. Připomenout lze, že na odsouzeného už bylo bezvýsledně působeno různými druhy trestu a to včetně trestu nepodmíněného odnětí svobody. Pokud byly odsouzenému uloženy tresty nespojené s přímým výkonem v podobě trestu odnětí svobody s podmíněným odkladem, potom odsouzený nedokázal dodržet podmínku řádného vedení života potřebnou pro možné rozhodnutí o osvědčení u tohoto odsouzení, a s ohledem na jeho závadový způsob života mu byl výkon trestu odnětí svobody nařízen. Správně potom okresní soud zdůraznil, že nejen hrozba výkonu podmíněně odloženého trestu nebyla odsouzenému výstrahou a nevedla k jeho nápravě, ale ke změně chování nevedla odsouzeného ani okolnost, že odsouzený již měl i možnost prokázat splnění podmínek podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, neboť v poměrně nedávné době už byl z výkonu trestu odnětí svobody podmíněně propuštěn. Odsouzený ovšem přes skutečnost, že se nacházel ve zkušební době podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, znovu se opakovaně dopustil další trestné činnosti, což vedlo k tomu, že mu byl nařízen výkon zbytku trestu odnětí svobody, ze kterého mimo jiné nyní opět žádá odsouzený o podmíněné propuštění. S ohledem na zjištěné skutečnosti tedy může krajský soud jen konstatovat, že předchozí způsob života odsouzeného dokládá to, že pokud není omezen na svobodě, nedokáže se zdržet závadového jednání, dostát uloženým povinnostem a vést řádný život. Odsouzený je nejen osobou se sklony k páčání trestné činnosti, se sklony k recidivě, ale současně dal svým chováním v předchozí době jasně najevo, že veškeré snahy o výchovné působení se u něj zjevně mýjely účinkem, když stejně tak hrozby možným výkonem trestu, či jeho nevykonaného zbytku, nebyly schopny odsouzeného od páčání další trestné činnosti odradit. Odsouzený nedokázal využít ani dříve poskytnuté možnosti v podobě podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody k tomu, aby projevil snahu o řádné vedení života a ukázal, že si váží udělené šance na dřívější zapojení do společnosti. Naopak lze uvést, že tuto poskytnutou možnost zcela ignoroval a ač si byl vědom možnosti nařízení výkonu zbytku uloženého trestu, tak ani tato výstraha a varování ho nevedly k tomu, aby si z předchozího vedení života vzal poučení a nadále se již závadového jednání zdržel. Z dosavadního způsobu života odsouzeného je tedy zřejmé, že nelze dospět k přesvědčivému závěru o tom, že v budoucnu povede řádný život.

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Andraši.

9. Pokud jde o námitku odsouzeného a polemiku s rozhodnutím soudu v tom směru, že okresní soud hodnotil trestní minulost odsouzeného, že zohlednil jeho minulost před budoucností, aniž by přihlédl k hodnocení odsouzeného z výkonu trestu, čímž i měl postupovat v rozporu se zákonem, pak v tomto směru se krajský soud s námitkami odsouzeného ztotožnit nemůže. Je možné sice souhlasit s tím, že nelze automaticky přičíst k tíži odsouzeného jeho minulost, jak uvádí odsouzený v podané stížnosti, když v tomto směru i Ústavní soud ČR ve svém nálezu III. ÚS 611/2000 zdůraznil, že z hlediska posouzení kritérií podmíněného propuštění je nutno rozhodovat vždy podle stavu věci ke dni rozhodnutí, a nikoli podle stavu quo ante s tím, že předpoklad očekávání řádného způsobu života ze strany odsouzeného do budoucna, musí být zkoumán a zhodnocen vždy nově v řízení vedeném o žádosti o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Současně ovšem z uvedeného principu nelze dovozovat, že není vůbec možné přihlížet k trestní minulosti obžalovaného a na jejím základě hodnotit předpoklady vedení řádného způsobu života. Pro takovéto hodnotící úvahy a jejich důvodnost je totiž pro soudu nezbytné posoudit sklony odsouzeného k páčání trestné činnosti, neboť účel uloženého nepodmíněného trestu odnětí svobody. Ve shodě s ustálenou judikaturou Ústavního soudu (viz např. usnesení sp. zn. III. US 1782/17) soud rozhodující o žádosti o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody je povinen zkoumat minulé chování žadatele, tj. zvažovat veškeré okolnosti svědčící či nesevěčící ve prospěch odsouzeného, když takový postup nepředstavuje porušení ústavní zásady „ne bis in idem“ ve smyslu čl. 40 odst. 5 Listiny, neboť pro zodpovězení otázky, zda od odsouzeného lze očekávat, že v budoucnu povede řádný život, jsou tyto skutečnosti a jejich zhodnocení klíčové. Obava z opětovného páčání trestné činnosti, založená na dřívější zkušenosti, je pro soud logicky jedním ze stěžejních hledisek posuzování důvodnosti žádosti o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody (viz např. usnesení sp. zn. IV. ÚS 2253/14). Pokud soud rozhodující o žádosti o podmíněné propuštění činí prognózu o chování odsouzeného do budoucna, musí i v tomto směru zohlednit celkovou trestněprávní narušenost osobnosti odsouzeného. Jestliže odsouzený namítá, že tyto závěry jsou činěny na základě jeho minulosti, tak krajský soud zdůrazňuje, že právě předchozí způsob života nepochybně též umožňuje posoudit osobu odsouzeného a reálnost předpokladu vedení řádného života v budoucnu. Závěr okresního soudu, že na odsouzeného je třeba i nadále působit přímo ve věznici, a proto nejsou splněny zákonné podmínky pro to, aby mohlo dojít k jeho podmíněnému propuštění tak mohl krajský soud plně přijmout
10. Krajský soud tedy nezjistil žádné okolnosti, pro které by mohlo být rozhodnutí okresního soudu považováno za nesprávné. Na základě uvedeného tedy musí i krajský soud konstatovat, že odsouzený nesplňuje všechny zákonné podmínky pro to, aby mohl být podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody. Proto byla stížnost odsouzeného zamítnuta jako nedůvodná podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** žádný další řádný opravný prostředek přípustný

Liberec 16.11.2018

Mgr. František Bošík, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Martina Andraši.